

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **T. D.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2018, č. j. JMK 105113/2018, sp. zn. S-JMK 165293/2017/OD/Bo, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 4. 2020, č. j. 33 A 55/2018 – 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl rozhodnutím Městského úřadu Boskovice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 8. 2017, č. j. DOP/DP-306/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že dne 18. 4. 2017 v 5.50 hodin v obci Skalice nad Svitavou jako řidič osobního motorového vozidla nebyl za jízdy připoután bezpečnostním

pásem a dále nejel s vozidlem vpravo při pravém okraji pozemní komunikace. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1.700 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný shora specifikovaným rozhodnutím zamítl.

[2] Žalobce se dále bránil žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji shledal nedůvodnou a rozsudkem ze dne 14. 4. 2020, č. j. 33 A 55/2018 – 49, ji zamítl.

[3] V odůvodnění napadeného rozsudku se krajský soud postupně vypořádal se všemi žalobními body. Předně připustil, že výrok prvostupňového rozhodnutí není v rozčlenění otázky viny ze spáchání přestupků a v otázce jejich kvalifikace zcela přehledný. Přesto však obsahuje všechny zákonem vyžadované náležitosti a je dostatečně srozumitelný i přezkoumatelný. Žalobce dle mínění soudu nepochybně věděl, z čeho je obviněn, ze spáchání kterých přestupků byl shledán prvostupňovým rozhodnutím vinným a za co mu byla uložena sankce. O tom svědčí rovněž námitky a návrhy důkazů, které v průběhu správního řízení uplatňoval. Za zásah do práv žalobce soud nepovažoval ani nedostatečné rozlišení typu souběhu dvou přestupkových jednání.

[4] K žalobnímu bodu týkajícímu se otázky zavinění soud uvedl, že správní orgán I. stupně řádně odůvodnil, proč se dle jeho mínění žalobce přestupku dopustil ve formě vědomé nedbalosti. K tomu odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 - 46. Nadto zdůraznil, že žalobci byla za spáchání dvou přestupků uložena sankce při spodní hranici sazby.

[5] K tvrzení žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu krajský soud uvedl, že námitky zpochybňující poznatky policistů učiněné při silniční kontrole měly být primárně vzneseny při vyšetřování přestupkového jednání, případně v řízení před správním orgánem I. stupně. Žalovaný řádně odůvodnil, proč k důkazním návrhům vzneseným v odvolacím řízení nepřihlédl, a krajský soud se s ním v jeho hodnocení ztotožnil. Žalobce policistům nepředložil žádné lékařské potvrzení, z něhož by vyplývala výjimka z povinnosti být připoután. Tvrzení žalobce, že takovým potvrzením disponuje, je ničím nepodložené a nevěrohodné. Totéž platí o tvrzení, že žalobce nemohl jet u pravého okraje vozovky, jelikož se vyhýbal mrtvole zvířete. Tuto skutkovou verzi žalobce předestřel až v odvolacím řízení, byť mu nic nebránilo v tom, aby ji sdělil přímo zasahujícím policistům. Za irrelevantní označil soud argumentaci absencí vodorovného značení. Celkově soud shrnul, že výpovědi obou zasahujících policistů byly v podstatné míře shodné, a proto neměly správní orgány důvodnou pochybnost o tom, že se skutky staly a spáchal je obviněný. Nově navrhované důkazy byly nadbytečné a žalovaný se s tvrzeními stěžovatele v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal.

[6] K pátému žalobnímu bodu soud uvedl, že správní rozhodnutí skutečně odkazují k otázce paušální výše náhrady nákladů správního řízení na chybný právní předpis. Jedná se nicméně o nedostatek, který neměl vliv na správnost stanovení náhrady nákladů ve výši 1.000 Kč. Napadené rozhodnutí tedy není nezákonné, ale jedná se o pouhé mechanické přehlédnutí změny prováděcího předpisu, a to pravděpodobně v důsledku užití starých vzorů.

[7] Do práv žalobce nebylo dle mínění krajského soudu zasaženo ani tím, že správní orgán uložil uhradit stanovenou částku (včetně pokuty) bezhotovostním převodem. Jedná se pouze o běžný způsob úhrady, což žalobci nebránilo v tom, aby platbu provedl jiným způsobem (např. složením hotovosti na pokladně).

[8] K nesouhlasu ohledně zveřejnění osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018 – 44.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (stěžovatel) kasační stížností, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

[10] Stěžovatel předně namítl, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelný, neboť v něm není rozčleněno, kterým jednáním měl stěžovatel porušit kterou právní normu. Současně je ve výroku uveden pojem „přestupek“, z čehož je zřejmé, že správní orgán I. stupně hleděl na obě jednání jako na jeden přestupek, avšak krajský soud dovodil, že se jednalo o přestupky dva. Totéž platí o uvedení formy zavinění, která je vztažena pouze k jednomu přestupku, nikoliv zvláště ke každému jednotlivému porušení právní povinnosti. Je tedy zjevné, že výrok rozhodnutí trpí zásadními nedostatky, které nejsou jen formálního charakteru, jak chybně dovodil krajský soud. Z výroku rozhodnutí není totiž ani zřejmé, kolika přestupků se stěžovatel dopustil, což je základní náležitostí správního rozhodnutí.

[11] Stěžovatel dále již v řízení před krajským soudem namítal, že náhrada nákladů řízení mu byla uložena podle zrušené vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích. Stěžovateli byla tedy uložena povinnost na základě neexistujícího právního předpisu a nebylo na místě, aby krajský soud zvažoval, zda bylo možné tutéž povinnost uložit podle jiného právního předpisu. Uvedení právních ustanovení, dle kterých správní orgán postupuje, je obligatorní náležitostí rozhodnutí. Jen tak se může účastník řízení s právním předpisem seznámit a účinně se v řízení bránit. V daném případě stěžovatel kupříkladu nemohl argumentovat tím, že existovaly důvody pro upuštění od povinnosti k náhradě nákladů řízení, neboť správní orgán o nákladech řízení rozhodoval podle jiného předpisu a argumentace stěžovatele platnými právními předpisy by se mýjela s obsahem prvostupňového rozhodnutí. Stěžovatel uzavřel, že krajský soud uznal vadnost výroku prvostupňového rozhodnutí, správní úvahu nahradil svou vlastní a fakticky uložil stěžovateli nově tutéž povinnost podle jiného právního předpisu. Přitom se stěžovatel ani nemůže proti „novému rozhodnutí“ krajského soudu o nákladech řízení odvolat.

[12] Pokud se jedná o otázku zavinění, stěžovatel se vymezil vůči úvaze krajského soudu, že „není možné, aby řidič nevěděl, že není připoután“. Dle mínění stěžovatele vždy existuje možnost, že se řidič opomněl připoutat a nevšiml si toho. Tato úvaha navíc nijak nedopadá na přestupek jízdy mimo pravý jízdní pruh. K tomuto přestupku se krajský soud

vůbec nevyjádřil a správní orgán I. stupně pouze konstatoval, že vzhledem ke svému věku stěžovatel věděl, že svým jednáním může porušit bezpečnost silničního provozu.

[13] Stěžovatel rovněž trvá na tom, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V průběhu správního řízení stěžovatel poukázal na to, že nemohl jet při pravém okraji vozovky, neboť tam leželo mrtvé zvíře. Objíždění překážky je přitom výjimkou, která ospravedlňuje jízdu v protisměru. Stěžovatel považuje za logické, že tuto argumentaci přednesl až v odvolacím řízení, neboť teprve v tuto chvíli zjistil, že čeho byl shledán vinným a že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav. Stěžovatel se ohradil vůči závěru, že se jedná z jeho strany o účelové tvrzení. Za účelovou lze argumentaci účastníka řízení označit pouze tehdy, je-li v rozporu s jinými důkazy. O takový případ se však v posuzované věci nejedná a žalovaný měl proto povinnost stěžovatelovo tvrzení reflektovat.

[14] Na dalších více než jedenácti stranách kasační stížnosti stěžovatel uvedl a obsírně odůvodnil nesouhlas s vyvěšením osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu a požadoval předložení stížnosti správě soudu.

[15] Kasační stížnost zaslal soud žalovanému, který se však k věci ve stanovené lhůtě žádným způsobem nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, současně zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by byl nucen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Stěžovatel předně namítl nepřezkoumatelnost výroku prvostupňového rozhodnutí v důsledku jeho nedostatečného rozčlenění. V zásadě tutéž námitku již uplatnil i v žalobě, přičemž krajský soud mu dal za pravdu v tom směru, že výrok prvostupňového rozhodnutí trpí určitými nedostatky. Dle mínění krajského soudu se však nejednalo o tak zásadní vady, aby mohly mít vliv na zákonnost dotčeného rozhodnutí. S tímto právním hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[19] Nelze přehlédnout, že správní orgán skutečně užil ve výroku prvostupňového rozhodnutí pojem „přestupek“ (v jednotném čísle), byť stěžovateli jsou kladena za vinu dvě přestupková jednání, a to řízení motorového vozidla, aniž by byl připoután bezpečnostním pásem (§ 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu] a jízda v levém jízdním pruhu, tj. porušení povinnosti jezdit vpravo, při pravém okraji vozovky (§ 11 odst. 1 zákona o silničním provozu). Z tohoto důvodu je i vyslovení viny, jakož i formy zavinění ve výroku rozhodnutí formulováno toliko ve vztahu k jednomu přestupku. Lze tedy souhlasit s tím, že výrok rozhodnutí není naformulován zcela vyhovujícím způsobem, neboť ve skutečnosti se stěžovatel dopustil dvou přestupků spáchaných v jednočinném souběhu.

Vzhledem k tomu, že však stěžovatel oběma svými protiprávními jednáními naplnil tutéž skutkovou podstatu přestupku [tzv. sběrná skutková podstata zakotvená v § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu], jeví se způsob formulace výroku prvostupňového rozhodnutí do jisté míry pochopitelným. Jakkoliv navíc není striktně vzato výrok rozhodnutí naformulován zcela správně, není pravdou, že by byl nepřezkoumatelný či nesrozumitelný, jak tvrdí stěžovatel. Výrok obsahuje všechny zákonem požadované náležitosti a je z něj zcela patrné, jakých protiprávních jednání se stěžovatel dopustil, jaké právní povinnosti porušil, jakou skutkovou podstatu přestupku svými jednáními naplnil a jaká sankce mu byla uložena. Ve zbytku Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku (zejména body 45 – 48), v nichž krajský soud námitku stěžovatele vypořádal zcela vyčerpávajícím způsobem, a jeví se tedy nadbytečným tutéž argumentaci podrobně opakovat.

[20] Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že výrok rozhodnutí o nákladech řízení odkazuje na již neexistující předpis, vyhlášku č. 231/1996 Sb. Není sporu o tom, že prvostupňové rozhodnutí skutečně z této již zrušené vyhlášky vychází, což připustil i krajský soud. V takovém případě je třeba posuzovat, zda se jedná o vadu, která mohla negativně zasáhnout do sféry stěžovatele a mohla mít vliv na zákonnost dotčeného rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2004, č. j. 7 As 3/2004 – 71, či ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46).

[21] V posuzované věci stěžovatel namítá, že pochybení správního orgánu I. stupně se jej citelně dotklo, neboť mu znemožnilo, aby se proti chybnému výroku účinně bránil. S takovou argumentací stěžovatele se však nelze ztotožnit. Jak správně uvedl krajský soud, náklady řízení byly stěžovateli stanoveny částkou 1.000 Kč, tj. ve stejné výši, jakou předpokládá § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., která měla být ve věci aplikována. Tvrzení ohledně nemožnosti namítat existenci důvodů pro upuštění od uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení je čistou spekulací, neboť v takovém postupu by stěžovateli jen stěží mohla bránit skutečnost, že správní orgán v rozhodnutí citoval chybný předpis. Nadto stěžovatel ani nikdy proti samotnému uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení nebrojil a jeho nynější argumentace se tak jeví být poněkud účelová. Přisvědčit nelze ani tvrzení stěžovatele, že krajský soud nahradil úvahu správních orgánů a nově mu uložil tutéž povinnost podle nového předpisu. Krajský soud se pouze zabýval otázkou, zda mohlo stěžovateli pochybení správních orgánů nějak uškodit, přičemž dospěl k závěru, že nikoliv, protože i podle platné právní úpravy činí náhrada nákladů řízení stejnou částku. Nejvyšší správní soud rovněž poukazuje na své rozsudky ze dne 21. 3. 2018, č. j. 4 As 277/2017 – 38, či ze dne 28. 8. 2020, č. j. 8 As 66/2019 – 33, v nichž vyslovil, že neobsahuje-li výrok rozhodnutí odkaz na ustanovení, podle nichž správní orgán stanovil výši nákladů řízení, není takové pochybení samo o sobě důvodem k zrušení rozhodnutí. Byť se v posuzované věci jedná částečně o odlišnou situaci, má Nejvyšší správní soud za to, že obdobně jako ve shora citovaných rozhodnutích, ani zde nedosahuje pochybení správních orgánů takové intenzity, aby vedlo k nezákonnosti rozhodnutí. Rozhodující je, že právní povinnost stěžovatele coby pachatele uhradit náklady řízení po celou dobu (od spáchání přestupků do rozhodování o nich) nepřetržitě existovala, jak co do obsahu a rozsahu, tak co do důvodu.

[22] Pokud se jedná o třetí kasační námitku, stěžovatel se v ní vymezil vůči úvaze krajského soudu (vycházející z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 – 46), že přestupek spočívající v nepřipoutání za jízdy automobilem nelze spáchat ve formě nevědomé nedbalosti. Nejvyšší správní soud nemá důvod se od svých dřívějších závěrů odchýlit ani v této věci, přičemž pouze doplňuje, že stěžovatel, jakožto osoba odborně způsobilá, si musí být vědom své povinnosti užít při jízdě automobilem bezpečnostní pás [§ 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu], jakož i případných následků, které v případě nedodržení této povinnosti hrozí (např. zvýšené riziko zranění při autonehodě). Znalost těchto skutečností podmiňuje již samotné udělení řidičského oprávnění, a proto se jeho držitel může jen stěží dovolávat nevědomosti, či případné roztržitosti, v jejímž důsledku se připoutat opomněl. Argumentace stěžovatele se však i na tomto místě pohybuje v rovině dohadů, neboť ani v řízení před správními orgány, ani v řízení soudním netvrdil, že by se opomněl připoutat, ale naopak uvedl, že připoután byl, a to dvoubodovým pásem.

[23] K dalším výhradám stěžovatele ohledně vypořádání otázky zavinění již Nejvyšší správní soud pouze stručně dodává, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je v tomto ohledu zcela dostačující. Správní orgán I. stupně zohlednil všechny známé okolnosti a logicky dospěl k závěru o spáchání přestupků ve formě vědomé nedbalosti. Pokud se přitom jedná o jízdu v levém jízdním pruhu, zde pak ještě silněji než u jednání spočívajícího v nepřipoutání za jízdy platí argument, že si lze jen obtížně představit spáchání tohoto přestupku ve formě nevědomé nedbalosti. Pro úplnost soud dodává, že stěžovateli byla uložena sankce při spodní hranici sazby, a to i přesto, že se dopustil hned dvou přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Závěry o zavinění ve formě vědomé nedbalosti tedy stěžovateli nikterak významně nepřítižily a z prvostupňového rozhodnutí je naopak zřejmé, že správní orgán I. stupně zohlednil ve prospěch stěžovatele množství polehčujících okolností.

[24] Stěžovatel rovněž namítl, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. K tomu uvedl, že povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu neporušil, neboť měl poraněná žebra a disponoval lékařským potvrzením, které jej povinnosti být za jízdy připoután zprošťovalo. Dle jeho tvrzení se nedopustil ani druhého přestupkového jednání (§ 11 odst. 1 zákona o silničním provozu), neboť se vyhýbal mrtvole zvířete ležící při pravém okraji vozovky. Tuto argumentaci stěžovatel poprvé uplatnil až v odvolacím řízení, přestože mu nic nebránilo v tom, aby tak učinil již dříve. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje právo stěžovatele uplatňovat nové skutečnosti, jakož i navrhopat nové důkazy též v odvolacím řízení (viz rozsudek ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012 – 23). V posuzované věci má nicméně stejně jako žalovaný a krajský soud za to, že stěžovatelem uplatněná tvrzení jsou zcela nevěrohodná.

[25] Pokud by stěžovatel disponoval lékařským potvrzením o nemožnosti připoutat se bezpečnostním pásem, bezpochyby by jej předložil zasahujícím policistům při silniční kontrole provedené dne 18. 4. 2017, přinejmenším by je mohl informovat o jeho existenci, byť by je neměl u sebe. Takto však neučinil a potvrzení nedoložil ani v řízení před správním orgánem I. stupně, přestože byl v tomto řízení zastoupen zmocněnkyní, která se správním orgánem komunikovala, podala k věci písemné vyjádření a osobně se účastnila i svědeckých výpovědí zasahujících policistů prováděných dne 1. 8. 2017. Za těchto

okolností tedy nelze přijmout tvrzení stěžovatele, že až na základě prvostupňového rozhodnutí zjistil, jaké jednání mu je přičítáno a z jakých důkazů správní orgán vycházel.

[26] Nejpodstatnější je však v posuzované věci skutečnost, že stěžovatel lékařské potvrzení nedoložil ani později (tj. ani v odvolacím řízení či v průběhu soudního řízení), protože je jeho tvrzení ničím nepodložené a zcela nevěrohodné. Obdobně, pokud se jedná o tvrzení ohledně vyhýbání se mrtvole zvířete, i tuto skutkovou verzi stěžovatel nastínil až v odvolacím řízení. Přitom pokud by tuto skutečnost sdělil zasahujícím policistům, bezpochyby by bylo možné situaci ověřit a vyřešit přímo na místě. Je třeba zdůraznit, že jakkoliv nelze stěžovateli bránit v tom, aby svou argumentaci a důkazní návrhy předložil až v odvolacím řízení, nese v takovém případě negativní následky spojené s tím, že důkazní hodnota určitých skutečností plynutím času slábne, či dokonce zcela vymizí (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 300/2015 – 35). Je jisté věci stěžovatele, jaký způsob své obhajoby v jednotlivých stádiích řízení zvolí či jakou procesní taktiku použije. Správní orgány mají bez ohledu na postoj stěžovatele (včetně jeho případné pasivity) povinnost zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. To však neznamená, že správní orgán má povinnost „domýšlet“ za obviněného z přestupku všechny možné uvěřitelné i neuvěřitelné verze objasňovaného skutkového děje. O takovou situaci se jedná i v posuzované věci, neboť není možné zpětně ověřit, zda na silnici v době spáchání přestupku ležela mrtvola zvířete či nikoliv.

[27] Nejvyšší správní soud také nepřehlédl vyjádření stěžovatele (doručené správnímu orgánu I. stupně dne 14. 6. 2017), v němž popřel zjištění, že nebyl připoután a že jel v levém jízdním pruhu. Tato tvrzení jsou v příkrém rozporu s pozdější argumentací uplatněnou v odvolání, která naopak staví na tom, že stěžovatel se těchto jednání dopustil, ale ze zcela ospravedlnitelných důvodů. Zde uvedené skutečnosti, ve spojení s důkazy, které správní orgán obstaral (zejména svědecké výpovědi zasahujících policistů), tedy svědčí o tom, že ze strany stěžovatele se jedná toliko o změnu procesní strategie a jeho argumentace je veskrze účelová. Přitom není pravdou, že by argumentace stěžovatele nebyla v rozporu s žádnými získanými důkazy, protože svědecké výpovědi zasahujících policistů ji zcela vyvracejí.

[28] Pro úplnost pak považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné krátce zareagovat též na nesouhlas stěžovatele a jeho advokáta se zveřejněním jejich osobních údajů. Řešení tohoto požadavku spadá do kompetence předsedy Nejvyššího správního soudu, který již na obdobnou žádost opakovaně reagoval. Naposledy tak učinil vůči témuž advokátovi přípisem ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, v němž uvedl, že dalším žádostem téhož advokáta a stejného obsahu již odmítne bez dalšího vyhovět. Za této situace tedy soudní senát neshledal důvody pro opětovně předložení věci předsedovi soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu